

KEMENESALJA

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési ár:
Égészévre 8 kor., félévre 4 kor., negyedévre 2 kor.
Egyes szám ára 20 fillér.
Műhelyi pénzek és reklamációk a kiadóhivataltba küldendők

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:
TÓTH DEZSŐ.

Kéziratok, levelek a lap szerkesztőségébe,
Szombathely, Kossuth Lajos-utca 9. küldendők.
Hirdetések árjegyzék szerint.
Nyilttér petitsoronként 50 fillér.

„Kemenesalja“ A társadalmi és közgazdasági hetilap tisztelettel alulírottak kívánságára indult meg. A lap távol a pártpolitikától kizárólag Kis-Czell és Jánosháza nagyközségek és ezek környéke, vagyis egész Kemenesalja érdekeit fogja képviselni és tőle telhetőleg előmozdítani.

Ajánljuk a lapot Kemenesalja tisztelettel közönségének szíves pártfogásába.

Kis-Czell, 1902. évi január 2-án.

Dr. Maróthy László,
Dr. Pletnits Ferencs
Dr. Porkoláb Mihály,
Zathurecsky Géza.

Ünnep.

Verőfény, napsugár ragyog mindeneken, van valami részegítő, kábító a kavargó légből, mely sejtelmes vágyakat támaszt s erősebben kergeti a vért ereinkben.

Verőfényes, napsugaras légből imára kondulnak a harangok, szent-séges komolysággal hirdetvén az ünnepet, azután hirtelen elnémulnak.

Titkos ígézet ül a hívő szívekre, a hit malasztja tartja fogva a lelkeket. Az egész keresztény-világ magábaszáll.

S újra, meg újra elsírjuk az immáron kétezeréves történetet, a mi lelkünk mélyén, a hol szüztisztán áll az emlékezés oltára, az Isten-ember vérve-rejtékes arcza, a nagy eszme martirja, a mi Urunk Jézus Krisztus.

És újra halljuk a mi lelkünkben visszacsendülni a golgothai ut elfojtott jajjait, a töviskoszorús Isten-fejedelem haló szavát.

Verőfény, napsugár ragyog mindeneken, de gyász-üli meg im az emlékezésre a mi szívünket, szinte látjuk elhomályosodni a napot, mint akkoron, első szent-pénteken, mikor meghasadtak volna az ég kárpitjai s óriási riannással mintha megindult volna a föld.

És szinte látjuk az Isten-ember megdicsőítő alakját, amint gunnyal ostorozza az éretlen, vihogó tömeg s a szűz anya virágja, fehér harmatos liliomok helyett töviskoszorúval illeti a legdicsőbb homlokot . . . Consumatum est.

Azután mintha halványulnának a komor színek. A sötét égboltozaton keresztül törnek az igazságot példázó nap sugárszilánkjai.

Egy pillanat s a gyász eltűnik, mint ködszálak a napsugár tüzcsokjára, mint nyomasztó lidérczálom hajnali ébredésre, megszűnik im a kínos ígézet.

Verőfény festi be újra mindezeket s a megtisztult háttérben a hit ragyogásától övezve látjuk a mi Urunk-

kat, a Jézust, amint fenséges, engesztelő mosolylyal szenvedő arczán odateszi kezét az emberiség szenvedő szívére.

Ujból megkondulnak a harangok a tavaszi légből s két ima milliók ajkán, hangzik az áhitatos zsolozsma — ének.

Az Ur ime feltámadott, Resurrexit, az eszme él!

Es megtelnek szíveink új hittel, reménységgel, szent bizalommal. Hoszanna az újjáébredésnek . . .

Körülöttünk látjuk sok-sok keresztrefeszített eszme körül a deliriumban örvongő gazok vigasztát, embereket, kik igazságban forgolódnak s a gaszág csókolja le haló szemeiket, kik keresztrefeszítik, megpökik, láb-bal tiporják a jót, a nemest s akik dörbözölnek, orgiákat ülnek a gyalázatossg diadalára és akik dobzódnak bűneikben . . . mert nem tudják, mit cselekesznek.

És mi csak hívő szemekkel keressük a ragyogó husvétnapot, melyről a hit ragyog le, mely bevilágítja az élet sötét útjait, fényt áraszt szerte, fennen hirdetve, hogy miképpen az egyedül örökkévaló Eszme nem halt meg a Jézus Krisztusban, úgy hiába-
való keresztrefeszíteni minden igaz Eszmét, mert az Igazság nem halhat meg s azonképpen az Eszme örök-életű . . .

T A R G Y A.

Husvétli séta.

Jár, kis fiacskám, addsa a kezéd,
A kalváriát megjáróm veled.

Az emberek mind ünneplőbe járnak,
Hozsannát kengve a feltámadásnak;
Nemik és bácsik sürű, nagy tömegben,
Közöttük majd csak elferünk mi ketten.

... Ez Krisztus Urunk!
Nézd hogy néznek rája,
Szürő tövisből van a koronája.
Testét száz, meg száz korbácsütés érte
S mégis szeliden tekintett e népre.

A Megváltó Ó, az Ige, az Eszme,
Ő meghalt, hogy mi ne legyünk elveszve;
A kereszt, a mely vállain feküdt,
A mi bűnünk példázza mindenütt.

Az emberek akkor meg egymást márták,
Elvette egyik a másik falatját;
Rokon rokonra, barát a barátára
Vérszomjával támadt éhes kapzsiságba.

Most jobbak vagyunk már mindannyian,
Most más világot élünk, kis fiám!

Áhitattal ejtsd ki azt a nevet,
Mely rátanított: mi a Szeretet.
Ő hirdető, hogy egyenlők vagyunk,
Egyformán kel és nyugszik a napunk;
S a szeretetnek szent törvényeként
Kimondotta, hogy: Segítsd a szegényt!

... Utunk végén, a stációkép mellett
Nyomorult, béna koldus énekelget;
Szava alig hogy hallatszák a zajba,
Csupa számalom végignézni rajta.
Az ünnepjárók még csak rá se néznek,
Hogy ünnepnapja légyen a szegénynek.

Fiacskám nézi s szeme könybe lábad,
Kis kezével a zsebben kotorászgat;
Van egy krajczárja, csukorkára szánta,
— S beleejti a koldus kalapjába.

Tóth Dezső.

Husvétli szokások.

— Alkalmi apróság. —

A husvét szertartásszerűségei és szokásai bizonyos határig érintetlenül maradtak fenn s azok eredetét és jelentőségét akarjuk az alábbiakban elmondani.

A nagyhét virágvasárnapval kezdődik, melyen Jézusnak Jeruzsálembe való bevonulását ünneplik. A nyugati egyházban a virágvasárnapot rendszeren ünnepi kör-

menettel ülték meg s különösen a jeruzsálemi Ferencz-rendiek igyekeztek Jézus bevonulását híven tükrözni vissza. A pap számmára ült s a menet ép úgy haladt, mint az evangéliumokban van leírva. Más egyházaknál megelégedtek egy fából készült s virágokkal díszített számmal, a pálmaszámmal, melyre egy bábut ültettek. Ha a számmár ki is ment a divatból, de a katolikus templomokban ma is szokás a pálmaszentesítés virágvasárnapkor.

Zöld csütörtökön, mely nevét a passaharány zöldségétől vette, a régi keresztények megfürödtek s Jézus példájára egymásnak megmosták a lábukat. A lábmosás szertartása fenmaradt. Az esztergomi hercegprimás a Mátyás templomban végzi a lábmosás szertartását. Tizenkét szegényt, az apostolok utánzására, fehérbe öltöztetve visznek a Mátyás templomba, ott aztán a hercegprimás néhány csepp vizet hány jobb lábukra, leszárítja és megcsókolja azokat.

Nagypénteket a katolikus egyházban Jézus halála miatt ünneplik. Ezen a napon a római Sixtinus kaplóban megcsendül a híres Miserere, melynek meg-

„Ifjuságom.”

— Jánosy Gábor könyve, —

Olyan formán érzem magamat, mikor Jánosy Gábornak a könyvét olvasom, mintha gyöngyvirágillatos, napfényes májusban járnám az erdőn.

Künn lüktet az élet s a kenyér után való ádatlan hajszában tépik, marják egymást az emberek.

Szent és sérthetetlen nincs előttük senki és semmi. Sárral dobálják a lángészt, a hízoltság- és fondorkodás aranybástyájával akarják megtéveszteni a jellemet. A védtelenek segítségkérése, a döszölő hienyesség kurjongató szava egy kaossz folyó ösze.

De az erdő osondes, még a falevelek zirmelése is gyöngéden, ritmikusan történik ott, hogy ne zavarja az őszhangot. A külvilágból a nyugalom és béke rózsaszirmait porba sodró vihar hangjai még töredezetten sem hallatszának el oda.

De benne kell maradni abban az erdőben, mert ha csak a határ meggyéjére teszi is a lábát az ember, már elkapja a külvilág sodra.

Ha Jánosy könyvét lapozgatjuk, bele kell élnünk magunkat a napfényes derűbe, osztályosaink kell tennünk magunkat az egyszerű emberek egyszerű érzelmeinek s a pusztá levégőben nem kell elhangzani hangunk az emberi szív jobbik feléből fakadó akkordokat.

Mert ez a könyv esekkel van tele s ha légköréből kilépünk, úgy leszünk vele, mintha kifelé lábnánk a májusi napfénytől beugrázott, gyöngyvirágillatos erdő határvonaláról.

Jánosy, filozófiára hajló gyengéd, nemes lélek, aki fohászzerű sóhajjal fordul az Ideál felé.

Tanúsága ennek a kötet legtöbb és legszébb darabja, melyekből a osondes osaládi tábely ihletett dalnok a szől felénk.

Olvasunk el, kérem, a kötet első életképét, „Vasárnap a pusztán” címűt.

Kérlek ennek minden sorából az édes anyaföld, — s ez anyaföldön élő becsületet, jámbor lelkek iránt táplált igaz szeretet.

Hasonló hurokat pendit meg a Kunyhó tündére, a Bölesődal, az Öregapó s a Pista gyerekről szóló ének.

Jánosy szom csattol dolgozik, melyet hogyha erősebb szinbe márt, az érdekesbb vonás mindjárt rikitón szembe ötlök.

Öt, ki a fiatal leányok bájos-lelki világát oly hiven tárja elénk, akár csak túlszélből látók azt, az erősebb szavakévek zárlatánál mintha cserben hagyná alkotó ereje.

Mikor ezek a kedves, bájos leányregi Magassy Annuska néven napvilágot láttak a fővárosi lapok hasábjain, az új név visszlőjében nőköltőink kiaded gardájának egy tehetséges tagját köszöntötték lelkesedve az illetékes körök.

Az alakok rajzolásának, a meseeszövésnek még nem mestere Jánosy. Nagyobb léleketű dolgokkal nem is igen próbálkozik.

Az ő földjén, ahol otthonosan szárnyal, szép és becses dolgokat alkot.

S a forrongó nyüzsgő emberáradathoz szólva, szinte kiérezzük könyvének minden egyes sorából a szavakat: Legyen tiétek a nagyvilág, csak megmaradjon e kicsi nekem!

S lelkesedésének, szeretetének sugáróvilágával olyannyira betuja vonni szűz est a kis világot, hogy mi, olvasók is szívesen odahagyjuk érte azt a másikat s teljes lelki gyönyörűséggel haladunk az ő virághintetei útján.

A díszes kiállítású könyv Ráth Mór fővárosi könyvkereskedő bizománnyában jelent meg s Pektár Gyula kiadók novellistánk írt hozzá meleghangú, udületes bevezető sorokat.

T. D.

Gyengül a magyar.

A legtöbb helyen nagyon szomorú a sorozás eredménye. De még az ellen az anyag ellen is, a melyik bevállik katonának, meg van a panasz, hogy gyenge.

A magyar bakák nem elég kővérek. Ugy lötyögnek a szubordinációban, mint a kilencmilliméteres revolverben a hetes töltés. A fegyverviselésre jórészt alkalmatlan. Lehuza a vállukat a manlicher szíjjá; kettéropantja a derekukat a telepakolt borju s csakély harmincnyegyen kilométer marsirozás után lefekszenek az ut mellé az árokba. Olyik föl se kel többé s hiába biztatja puska-tussal a káplár s hiába vág végig rajta a karddallal a hadnagy ur. Szóval: — gyöngő nép. A közgazdasági állapotok sivársága még abban is megtapasztalható, hogy hány baka lesz maródi egy nagy gyakorlat alatt, hanyat kell kiszuperálni időközben, hogy ne egye hiába

a profuntot és hányan határozzák rá magukat arra a megoldásra, hogy egye fene az egész világot, én majd keresek magamnak egy másikat.

A paraszt nagyra termett, azonban nem a melle domboru, hanem a hasa. A rossz lisztholmi, kenyér, téztás étel, főzelék s a helyvidékeken a pusztka otyasorma termetet ad neki, mint amilyen a csecsemő, a kit valahol a dajkasághán mákkal meg kenyérhéjjal etetnek odáig, amíg meg nem unja. Ezek a testek aztán bizony nem valami nagy kitarásra szánvák. Hiányzik belőlük a mozgató erő. Masinák, a melyeket szén helyett tőzeggel próbálnak befűteni. S kiéhezeten, gyöngén, kimertülve jut a katonasághoz az intelligencia jó része is. Azok a szegény fiúlepterek, jogászok, orvosnövendékek, a kik a kifőzők publikuma, akik 25 krajczárért ebédelnek négy fogást, kenyérrel együtt.

Az az osztály, amely se nem paraszt, se nem ur, se nem műveletlen teljesen, se nem művelt, se nem ön, se nem te, maga a kereskedőség, a tanultbep iparos, az anyag, amelyből az altiszt kell, hogy kikérüljön. Az a bizonyos intelligencia altiszt, amely után nagyon áhítozik a hadsereg, hogy még áldozatokra is képes, csak hogy bentartsa az állományban. Ad neki lakást, megengedi, hogy feleségesedjék, tisztí aczél karddal varácsolja s mára széppé az életet, elnezi az apró üzleteit, a fiókkantinókat, amikben a bezupált őrmester ur méri az italt — és mégse képes elég ilyen altisztet nevelni magának.

A nyomorúságosan táplált fiatal emberek nem találják meg a katonaságban a szépet, amely még pálya is lehet, ha az ember ráhatározza magát arra, hogy ott hagyja a műhelyt, vagy a boltot. Csak a karadalmakat érzik meg tulságosán, a fegyelmet sokallják s menekülnek a mündérből, amin údójuk van rá. Hogy ez után másképen legyen, arra nézve pozitív indítvány is van: állítsunk fel polgári kantinókat, s legyenek az a fildatunk, hogy hizlalj ki a hadköteleseket — a katonaság számára.

Bizony nagyon sajnáljuk, Isten látja a lelkünket, hogy adnánk, mindent adnánk, megcsinálnók még a civill-kantint is, de már nem telik ki tőlünk több áldozat.

ható melódiaja mélyen megkapja a hallgatót. A legkisebb katolikus templom sem mulasztja el szent sírját földszíteni. Am az evangélikusoknak is legszentebb napok a nagyönték. A református egyházban ellenben csak a legújabb időben lett ünneppé: a skót egyház ma sem ünnepli.

Nagyszombatról husvétvasárnapra virradó éjjelen, melyen a Megváltó poklokra szállása és siri nyugalma ünnepeletetik, a régibb időkben egy éjjeli misét szolgáltattak. Ennek azonban már a IV. században meg kellett szünnie a számos visszafelés miatt. Nagy Konstantin husvétot különösen fényesen ünnepelte körmenetekkel, ki ilágitással és megkönyelméssel. A keresztények átölettek egymást e szókkal: Krisztus feltámadt, — ami ma is szokás a görög egyházban. A régi egyházban e napon a legkicsapongóbb örvendezés uralkodott. A nem keresztényeknek a nagyhét folyamán tiltva volt minden világi vigasság s még a VI-ik században egy zsinat minden zsidónak megtiltotta, hogy zöld csütörtöktől husvéthétfőig nyilvánosan mutassa magát.

Fogány eredetűnek tartható az a szokás, mely a husvétí tojásokhoz tapad. A rómatok ugyanis aprilisban ünnepeleték a tojás ünnepet a Leda tojásából életre kelt Castor és Pollux tiszteletére. Ez ünnepet a papság szívesen átvette, mivel

a tyukok ez időtáj t cokat tojnak s így a tized a tojásokra is ki volt terjeszthető.

Bizonyos szerepet a tojás különben már az emberi nem legősibb történetében is játszott. A hinduk szerint például tojásból jött létre a legfőbb lény. Mint a hagyomány előadja, a tojás két darabra repedt, teteje lett az ég, feneké pedig a föld s tartalmából képződött az ember. A tojás mint jelkép halálból való születést jelent, új életet a fitokzatos jövőben, könnyen megérthető tehát, mint lett a tojás a keresztény idősakban a feltámadás jelvénye s miért jár kézről-kézre, még ma is husvét idején. A régi egyiptomiak hálacézéssel ették a tojást azon Istennek ünnepeén, ki a halál bírájának végítéletét mondta s a keresztény világ egy része tojást evett husvétkor hálából Isten iránt a Megváltó feltámadásáért.

A husvétí tojás ajándékozás sem egyedül keresztény szokás. Perziában új év napján cserélnék ki piros tojásokat. Magában a római és görög egyházban is népszerű volt ez a szokás. Így ment át a modern nemzet életébe különböző módosításokkal. Olaszországban például a gyermekeknek kezei különböző kedvtelését a husvétí tojás. Mohából csinált fészkek rejtik a tojásokat s aztán eldugják a kertben vagy a házban s a gyermekek egy adott jelre keresésre mennek. Németországban kiküldik a kicsinyeket, hogy nézzék meg a tojásokat, melyeket a nyul

rakott, mert rendszeren a fészkekbe tyuk helyett kitömött nyulat tesznek. Ez is husvétí hagyomány, mely azzal az általános hittal állhat összefüggésben, hogy a nyul márcziusban megbolondul.

Rómában a husvétot megelőző szombaton 11 órákor minden harang megkondul, a keresztiek lelepleztetnek s a pápa, a bíbornokok és a papok gyászruháikat díszöltözettel cserélik föl. Harangok szólnak, trombiták harsognak s mozsarak dörögnek el a levegőbe. A szent Péter-templom 12 órai miséje után a piac néppel telik meg, mely a pápa áldását jött megnézni. Középen a katonaság áll sort, csillogó szuronyokkal és csákkokkal. A téren végtelen néparadat hullámszik. Végre üt az óra, a messze balkonon fényes egyenruhás alakoktól környezve arany trónján, fehér ruhában feltűnik a pápa, a mint kezeit áldásra terjeszti ki. Minden elcsendesül, a nép leterdel és imádkozik, a katonaság szintén; azután megszólalnak az ágyuk és harangok, fehér papirszeletek szállingóznak, mint hóhelyek a levegőben. Ezek a bünbocsátó czedulák, csak úgy töri magát a nép utánok. Végre a pápa ujra felemelkedik, ujra áldását adja, jobb kezét három kinyitott ujjával ide oda mozgatva, még egyszer keresztet vet s aztán kíséretével együtt visszavonul.

Igy ünneplik meg Rómában a feltámadás szent ünnepet.

Megteszünk mindent, a mit csak tehetünk. Nem sajnálunk a pénzoldozatot, odaadnánk az utolsó fillert is, ha tudomásunk lenne róla, hogy jobbra fordul egy a dolog, hogy az emberanyagra sem eshetik szó s izmos, szálos legényeket adhatunk, kiket majd odaállítanak a mérleg alá.

De hát kifogytunk már mindenből, szegények vagyunk.

Hiába álltunk az ellenkezővel mást, hiába álltunk önmagunkat, a helyzet ez, — letagadni nem lehet.

Felhasználtuk a garasainkat embermentésre, a katonai és egyéb adók miatt tönkrement polgári ekzsztencziák fölségítésre, annak az emberanyagnak a támogatására, a mely alkalmas enyhíteni a munkás társadalom sok irányban sajnós meddségét. Keresünk, nevelünk embert a magunk számára s még azt se elég eréllyel és igyekezettel.

A legtöbbször, a mi fölünk telik, a jó tanácsa. A legalhanyagóbb gyomrot is helyre lehet hozni rövidesen, s ha valakinek az ereibe a hiányos táplálkozás miatt nem gyűlt föl elég egészséges vér, ne tessék azon kétségbe esni. Tudja azt minden orvos, hogy a vér és az erő pótolható. Tessék pótolni. Ne fektessék le a bakát éhesen, adjanak neki jobb kosztot s mindjárt ninosen szükség a civil kántinára.

Boris asszony.

Az ura faragózda volt a szergényi urolomban. Kurta két esztendeig tartózkodtak együtt a házasság berkeiben, mikor után a gazda berukkolt a menyeyi armádiába s magára hagyta az asszonyt.

Az özvegyesgre került Rébék Boris egy ideig még perméteztette szép szemeknek haromatját az ura, rón gondolt egyet s hazament a falujába Pirire, nagy bosszúságra a piriti leányoknak és asszonyoknak, kikől egyenként halaszta el a szerelöt meg a férjét.

Mert termete sudár, az arca amolyan gömbölyű, hamvas volt s a szemeeivel úgy tudott cirógatni, mintha barsonykeszkenő lett volna azoknak a sugárzása.

Aztán fiatal volt még, alig huszonnegy esztendő, hát élni akarta a világot.

Ha a piriti legények vért ontották a kocmában, az mind a Rébék Boris szép szemeei miatt történt s ha egy-egy megcsalt asszony panaszzal járult a pap kegyes stíne elé, ennek is csak az a hamis kacsinlásu szemepár volt az okozója. Egyszóval sok zenebontó okozott a Boris asszony két szemee, amiből nygylátszott kiapadt a könny, aminek a földben nyugvó faragózda után kellett volna hullnia.

Legutóbb egy szegény özvegyasszony egyellen fának, Kertes Józsefnek a fejét csavarta el a kacsinlás menyecske. Jámbor viselkedésű és becsületes volt a legény; beteges anyjának támasza és istápolója.

Hogy azonban a szerelemre éhes asszony búvkörébe jutott, oda lett a józanága, a jámborsága s nem dolgozván, nem is keresett. Parádés kocsis volt, de hanyagsága miatt kitétték a szűrt. Megszolgált bérebu egy fillert se adott az anyjának, hanem csajké, meg selyemkeszkenőket vett azon a szeretőjének. Edesanyj. nem birt munkára járni s hogy a fia szive elfordult tőle, egy ideig a szomszédok alamizsanakerényerén élt.

Sokszor napokig se látta a fiát; az ott dőzsölt Rébék Borisnál.

A minap felzihelődött vacskából szegény Kertesné s felkereste a kikapós teremést.

— Add vissza a fiamat; te dirigáltad az ördögök útjára, tértsd vissza hozzám.

Az asszony vállat vont.

— Semmi közöm a kelmed fiához; én nem csalogattam — s hogy a maga jószántából utánam vetette magát, arról nem tehetek. Jógh. is, ha megcsabadit tőle; se testemnek, se lelkemnek nem köll már.

Mikor pattogó hangon kimondta ezeket Rébék Boris, éppen akkor lépett a s-óbába a legény. Hallotta szeretőjének mindenegey szavát s arra a fitymáló kijelentésre a-fejébe tódult minden vér. Kőbe veszett előtte a világ, nem vette észre szegény edesanyját, ki összekulcsolt kézzel könyörgött hozzá.

Egy hosszú nagy kést látott az asztalon, melyvel éppen kenyeret szeged Rébék Boris.

A kést felkapta s örült erővel döfte azt a menyecske mellébe. Rébék Boris megfántorodott s végigesett a szoba agyagos földjén.

A seb nem halálós; a pruszlik gömbja megtévesztelte a kés irányát; — Rébék Boris néhány hét múlva felgyógyul, de Kertesné azért még se kapja vissza a fiát, mert az a merénylet ekövetése után a községházának istállójában felakasztotta magát.

Katonai károk megtérítése.

Minden esztendő óráén össze szoktak gyűlekezni a katonák a katonai szenátor hivatalában és a bádzézt mezei gardákkal egyetemes letérágyalják azokat a károkat, amiket gyakorlatozás közben követtek el részint a vetés letapossága, részint a kukorica letörése folytán.

Ez a törvény határozotlan hiányos, mert nem vett föl a paragrafusai közé még néhány kiegészítő pontot. Ám — miként azt az alábbi história bizonyítja — más oldalról gondoskodnak a pótlásáért.

Történt valahol, hogy egy szőlőt kerekedés boldog tulajdonosa hamisságon fogta a felségét. Az asszony esküdözött ugyan, hogy nem ő a hibás, hanem a hadnagy ur, de a férj hivatkozva arra, hogy valamikor vacsításhajánk, miképpen nem járt el a jó kereskedő gondos előrelátásával, karon kapta a menyecskét és visszavitte az apjához.

— Itt a leánya, mondta neki, tartás meg.

— De nem így kezeztet cslütöni az öreg, el tudod képzelni, hogy mitáda szándalom lesz ebből, ha kiadódók! Régi erámeg jó hírneve . . .

— Hát az én becsületem?

— Ejj, éj, nincs ez így jó! Vedd vissza az asszonyt már csak az én kedvemért is.

— Soha!

— Inkább kipótolom a hozományt ötezer forinttal.

A férfi gondukkodni egy darabig, negyedóra múlva pedig karon vette haza az asszonyt a gerle-fészekbe.

Mult az idő, három hónap múlva újból betoppannak a fiatalok. A menyecske bevonult az edes mamája szobájába és ott zokogott, mintha a fej dühösen toporzékol apása előtt a börtönben.

— Képzelfe el apus, egy fohadnagy . . .

A jónévu írma tulajdonosa vakargatta a feje bubiját s az ismétleten elhangzó „soha” után csak tóderesve mondogatta:

— Szerencsés véletlen folytán . . . magam se számítottam rá . . . tízezer forint . . .

— Sent-lelt a béke újabb három hónapig, amikor a fiatal házask ismét karöltve lejtettek végig az utcán.

— Egy kapitány! üvöltötte a férfi. Ez már több mint amennyit elbíe az ember. Meggyilkolom azt a hülen Jezábelt. Leleövöm, mint egy pintyt, kiontom a véré . . .

Az öreg keservesen fízette meg az arhimedesi csavar arányában emelkedő tízezeres forintot, de mielőtt elmentek volna a fiatalok, bevitta magához a leányát négy szemkötői becsületesre.

— Nézd gyermekek, tudod, hogy jó apád vagyok; azt is tudod, hogy a hozományodon kívül harmincezer forintot került a te költséges passziód. Ami azonban elmúlt, arról ne beszéljél. Csak arra akarjak kérni, hogy az isten szent szerelméért ki ne kezdj egy generálissal, mert akkor a te szegény, öreges apád nyakába akasztatják a köldukszárnnyát.

Bob.

H I R E K.

A nagyadáv kezdésével az előző tételek melőlőbbi szives megajánlásai tisztelettel kérik:

a közzétételre.

Husvét. A hétköznapi munka-szünetel, a mindennapi gond eloszlik egyidőre. A lélek lerázza nehéz láncait, merész, rőpbenéssel száll a magasba, hogy elzengje hymnuszát a mindenható előtt, ki felruházta a mezők lilomát s gondolt viasel ar-árva madárra is. Szinte kóserelődik a kedély ily ünnepi alk-omatossággal; a napfény mellett nem látja a borulatot a szem s békén türi a szív a seb sajjását, mit a létért való örült közdeleben nyert jutalmul. Az ünnepek mint egy családöt gyűjtik össze az emberiséget, hogy együttesen adjanak hálát annak, ki nagy kegyelménel fogva megengedte érnök azt, hogy ünneplhessenek. Ez teljesen megváltozik az utca képe is. A sok-sok idegenbe szakadt föld, ha csak felélt, megfő, hogy a földikkel együtt tölthesse a drága,

a felejthetetlen ünnepeket. Edesanyák már napok óta várták a levelet, mely örömet — kelően adja hírül: Megjön a fiunk! — itthon lesz a leányunk!

Es ha körsőbön állanak a nagy ünnepek, megindul a vándorlás a vasuti átjáró felé. Itenem, mennyi ismerős vetődik nyenkor-laza, ki idegenben szántja a barázdát!

És összeforrnak, egygyé olvadnak a szívek a tevéries ölkekezésben. Senki sem gondol ily magasztos ünnepnapokon csupán csak magára; keresi, kutaj, hogy felebarátjával mi-ivan.

Az ünnepek egyik legszebbje, legmegtő-ebbja a husvét ünnepe virradt re-nk. Képcsolja össze ez ünnepi napot ünnepi bingulata az egymást nem értő lelkeket is, ünnepejünk hitte, szeretettel, jónak-tili, igazán és ne legyen olyan, aki elmondhassa magáról: piros betűs nap ritka vagy szívennek, fakó hétköznapiokban élek én!

Adjon az Isten boldog husvét! ünnepeket mindenkinek — s egyforma mértékű!

Gróf Széchenyi Miklós beiktatása. A győri püspöki székhelyű ünnepe rendezése körül serényen folyik a munka. A nagybirtokosok is a napokban hívja össze az előnöcség. A vidéki meghívók s a helyi magy. közt. a hatóságok már szórmentel, csak az egy. Jötek mc hívták, illetve érte tészt nem expndálta még a bizott ig. A meghívottak közül a vidékről már jelentkezők: Ferencpály pannon. mi főispát, gr. Szeche, Aladar, Szechenyi Jenőné grófne, Szechenyi Ilona grófné, gróf Széchenyi Imre, gróf Széchenyi Ernő, gróf Széchenyi Frigyes, gróf Széchenyi Jenő, gróf Széchenyi Pál, ifj. gróf Széchenyi Jenő, gróf Cziráky Béla, gróf Erdődy Gyula, gróf Erdődy Lajos, gróf Erdődy Tamás, gróf Esterházy Miklós Mórca, gróf Zichy Miklós és neje, gróf Zichy Frigyes és neje, báró Ambrózy Lajos, báró Ambrózy István, Ambrózy Istváné bárone, gróf Kornis Károly, dr. Kunec Adolf csornai prépost, Reiszig Eds vasspáncz, dr. Fenyvesy Ferencz veszprémi gyei, Nagy Jenő mosonmagyei, Szikózy Aurél komárommegyei főispánót, Ghiczy Dénes komárommegyei, Bezzedj István vasmegeyi alispánok. A törvényhatóságok közül jövetelüket bejelentették a vasvármegyei, győrmegyei, mosonmagyei, komárommegyei, veszprémi megyei törvényhatóságok, Komárom szab. kir. város, Buda szab. kir. város, Kis-Marton szab. kir. város, Sopron arh. kir. város, Magyar-Ovár város. Győrvármegye országos képviselői közül dr. Fischer Sándor és Szabó István. A tanfelügyelők közül Kulicskay Ernő győrmegyei, Láng István mosonmagyei és Lőrinczy Gy. komárommegyei tanfelügyelők.

A soproni kath. convent dr. Schvarcz Miklós vezetésével, a panoinalmi főorvosor, a csornai praemontrei convent, a magyar-óvári és tatár kegyes tanító rendház, a soproni szent Benedek rendház, a soproni török káptalan, dr. Várady Atid min. oszt. tanácsos, Kálóczy Zoltán min. oszt. tanácsos, Köllányi Ferencz jáski apát, a bécsi Pannoneum előjárósága, Ramer Gyula apát és még számosan.

Leikszelbelkötés. Mint sárvári levelezőnkől értesülünk, f. hó 23-án történt meg az új sárvári év. ev. lelkészne, Mesterházy Lászlórák ünnepélyes beiktatása. — Gyuráczy Ferencz püspöt ur óméltósága már az ünnepejt megelőző napon este 7 óraker Sárvárra érkezett és Ajtay Gyula nyug. árvaszéki elnök urnak volt vendége. A fényes beiktatási sz. tartás elején Kun Sámuel vaszközi esperes az oltárhoz lépet, az ott varakozó Mesterházy Gyula új lelkész magas szárnyalásu szónoklat kíséretében hivatalába beiktatta, minek megtörténelvele az új lelkész a szószerke lépet, a teplomnot zsufőlősig megtöltött hívőknek elmondotta mely éreztől áthatott gyönyörű székhelyét, melynek végeztével a püspöt ur óméltósága a beiktatott új lelkészta meghatott gyűlekezettel együtt megáldotta. Az egyházi szertartást délután 1 óraker 120 teritű fényes társasbed követte, melyen az első lelkészöntöt Gyuráczy Ferencz püspöt ur óméltósága költői Tordulatokban gazdag, lelkes szavakban mondotta el őfelsége

a királyra, a melyet követő viharos éljenze után Gombós Géza ügyvéd a közszeretettel álló és nagybecsűlő püspök ur gazdag érdemeit méltatta, Kun Sámuel esperes pedig Ithás Gyula egyházközségi felügyelőt éllette. Mendelényi János püspöki titkár, gyülekezet felügyelő lelkes hangon üdvözölte az ép oly rokonszenves, mint fiatal új lelkeszt. Majd Mesterházy László emelte poharát a gyülekezet egyetértésére és a vallásfelekezetek közli jóviszonyra. A hivatalos felköszöntők sorát Akay Zoltán a vendégek elletésével fejezte be. Felköszöntőket mondottak továbbá Nagy József főszolgabíró Kun Sámuel esperesre, Gyurác Ferencz püspök ur öméltsége N. gy. József főszolgabíróra. Majd Osly Miklós nagybirtokos a gyülekezeti vezetőséget és presbiteriumot éllette, amit azután a felköszöntők egész özöne követett. Gyurác Ferencz püspök ur öméltsége a délután 5 órakor induló gyorsvonathoz hosszu kocsisor kíséretében hajtatt ki a vasuti állomásra a szívélyesen bucsuzott el híveitől, kiknek lelkes ragaszkodása szemmel láthatólag kedves benyomást tett az ősz fopapra.

Újabb kivándorlások. Dacára a hatóság minden intézkedésének, vármegyénk területén a kivándorlási kedv csak nem akar csökkenni. Nádasd községből legutóbb ötven, Kertesről ötvenhárman, Német-Hátsoról huszonhatan, N.-Sárosokról harminczan, Lipóczról tizenhatan, Strémből pedig 109-en indultak el Amerikába, új hazát keresni.

Eljegyzés. Herczeg József, a sárvári cukorgyár tisztviselője f. hó 25-én tartotta eljegyzését özv. Freund Henrikné tapolczai magánzó nő leányával, Zsenivel.

Sárvári cigányok Berlinben. Csillag Jancsi a jónévu sárvári cigány primás nagyot gondolt és nagyot cselekedett. Bandájának tizenkét tagjával kiment a burkusok metropolisába, Berlinbe, hogy sirvarivó magyar nótáival még jobban elérkeznyitse az amugy is érzékeny burkus kisasszonyok szívet. A zenekar a Stern kévházban játszik nagy letzés mellett s a kévház a magyar cigányzenekar ottléte óta folytonosan zsúfolva van. Május hó elsején Düsseldorfba utasnak Csillagék, hol az ottani kiállításán fognak muzikálni.

A jóváhagyott falkolai szabályrendelet. Eppen a vármegye közigazgatási bizottságának legutóbbi ülésén hangzott fel a panasz, hogy a vármegye új fásítási és falkolai szabályrendelete hol késik oly soká valamelyik miniszteri bureauban. Ha előbb ehajtották volna leárkezesét, talán előbb is a vármegye igtatójába került volna. A szabályrendelet ugyanis tegnap küldte le jóváhagyva a belügyminiszter.

Csendőrkörület Szombathelyen. Jól értesült forrásból veszik az örvendelő hirt, hogy Szombathelyen még ez év folyamán csendőrkörület állitanak fel s városunkon kívül még Debreczen és Nagyszében kap csendőrkörületet. A belügyminiszteriumban erre vonatkozólag már készen vannak a tervek és a költségvetés letárgyalása után nyomban letalálhják az új csendőrkörületi parancsnokságokat. Ugyanez évben szaporítják a csendőrőrsök számát is.

Ünnepreptők. Jánosházán nagy lelkesedéssel ünnepelték márczius 15-ét. Ez alkalomból az Olvasóegylet lámpionos körmenetet rendezett, melyet bántóan zavart meg néhány éretlen suhancz racionczatlankodása. Németh János, Horváth János, Sztankovits Károly, Kába Gyula, Varga Ferencz és Horváth János szintén elvegyültek a körmenetben, hol kótyagos fejjel azt a megbotránkozottó cseleményt követték el, hogy körülbelül hatvan darab lámpiont összetéptek. Az ünnepelő közönség mód nélkül megharagudott e miatt s nyilván kikészítik az ünnepreptők börtét, ha a csendőrség közbe nem lép. Ez ártán hivatásszerűleg oltalmába vette s átadta őket a kisczelli járásbírósnak.

Monzálló gyujtogató. Harom esztendővel ezelőtt leégett Ficzó Mihály radatvai lakos háza. Akkortájt háiba volt-

csendőrség igyekesete, a tűz keletkezésének okát nem tudta kipuhatólni. Most azonban mégis kiderült, hogy a gyujtogató Huber Mihály vendkóvácsi lakos volt, ki Ficzóváit ellenséges lábon állott. Hubert feljelentették a szombathelyi kir. ügyészségnél.

A csendőrség köréből. Cserep János jánosházai őrsbeli czimzetes őrszester ideiglenesen a sárvári, — Palkovics György kisczelli őrsbeli czimzetes őrsvezető pedig ideiglenesen a jánosházai őrs vezetésével bízott meg.

A kik nem bőjölnek. Legjobbán a csendőrség szeretné tudni azoknak nevét és lakását, kik a nagyböjttel mit sem törődve egy egész terhére való füstölt húst loptak Szergényben. Varga József ottani lakos zártalan padlására hatoltak fel s a padlást rövid ott tartózkodás után megtisztították az ott felhalmozva volt összes hus- és zsirkészlettől. A tolvajok valószínűleg kóbor cigányok voltak.

A szállásadás fejében. Horváth Pál járó utjában Keresztes községbe került, hol más ismeretség hiányában Csupor József istállójában kért és kapott éjjeli szállás. Míg azonban a jövevény a boldogok álmát aludta, eltűnt a mellény zsebéből két darab tiz koronás bankó. A tettest a csendőrség Csupor József személyében elfogta.

Mitlen cseléd. Holczán Mór sárvári lakos zártalan szobájába behatolva, elloptak egypár női arany-fülbevalót. A lopásban háziszarka volt a ludas, akit Horváth Mari személyében el is fogott a csendőrség.

Kiadó laptulajdonos :

„VASVÁRMEGYE“ hirdetései és hírlapvállalat.

Árverési hirdatomny.

Boba község alulírott előjárósága közhírré teszi, hogy a községi

vadászterületet

1902. évi augusztus hó 1-től 1908. évi julius hó 31-ig terjedő egymásután következő 6 évre haszonbérbe adja.

A vadászterület nagysága 1880 hekt. hold.

A kikiáltási ár 100 korona.

Az árverési feltételek egyéb pontjai Bobán a körjegyzői irodában a hivatalos órák alatt betekintheők.

Az árverés folyó 1902. évi április hó 20-án délután 3 órakor fog Boba község házánál megtartatni.

Az árverezni szándékozók tisztelettel meghivatnak.

Kelt Bobán, 1902. évi márcz. 10-én

Tompa László László Dénes
körjegyző. hird.

Bor-eladás.

Méltóságos Gróf Esterházy Sándor ur pusztakemenesi pinczejében, u. p. Nemes-Magasi,

többféle és kitünő minőségű

6- és új bor kapható.

Arjegyzék a pinczekezelőség által kívánatra készséggel küldetik.

Hirdetéseket

felvesz

jutányos áron

A

„Kemenesalja“

kiadóhivatala

Szombathely, Kóssuth Lajos-utca 9. szám